„Ik had niet gedacht, dat je zoo verduiveld kleinzielig was, Ada!" viel Hans uit. — Toen vatte ik ook vlam.

„Ja, ik ga daar voor spot met je loopen! Je weet nèt zoo goed als ik, dat die jas je te kort en te nauw is. En dat idiote dopje, dat je ophebt! Krankzinnig om zóó hier te komen . . . ."

„Als je misschien liever hebt dat ik weer wegga," zei Hans, die wit zag.

„Nee, dat is onzin natuurlijk." — Ik kalmeerde een beetje. — „Maar tòch ga ik zoo niet met je uit."

Gelukkig kwam Moeder net binnen, die een woedende repliek van Hans afsneed. Moeder, die merkte dat er iets aan haperde, begon direct op haar kalme, rustige manier iets te vertellen. Wàt, weet ik niet meer. Hans en ik waren beiden bijzonder lief en aardig tegen Moeder, maar tegen elkaar spraken we niet.

Later kwam mijn broer Wim, die sergeant was, onverwachts met verlof thuis. Hans en Wim zaten den geheelen avond over den dienst te praten, en over zaken, en weet ik wat al meer. Ik hing er een beetje bij, voelde me zèèr veronachtzaamd. Tòch zag ik geen kans het weer goed te maken tusschen Hans en mij. Ik ging dus heel ongelukkig naar bed, en voelde me zeer beklagenswaardig.

Den volgenden morgen, Zondag, was het helder weer, met een vroolijk zonnetje. Het was wel wat koud, maar een echte, prettige Octoberkou. Ik hoorde nà het ontbijt Hans tegen Wim zèggen: „Ada heeft niet veel idee in wandelen. Zullen wij een eindje omloopen?" — „Graag, zeg," zei Wim. En dus trokken zij met z'n tweetjes er op uit.

Toen kreeg ik een lange, ernstige preek van Moeder. Ik huilde — ik vond Hans naar, en wreed, en . . . . .

We hebben in den salon een erker, die een groot gedeelte van de straat overziet. Daar ging ik zitten met een boek en een zakdoek. Af en toe moest ik mijn oogen afvegen, ik voelde me zoo echt miserabel. Dat was nu verloofd zijn, daarom werd ik nu door massa's meisjes benijd. 't Was prettig een verloofde te hebben, die om het geringste opstuift, en je dan later negeert. Gezellige toekomst!

Zóó mokte ik den morgen door.

Toen, opkijkend van mijn boek, waarin ik heelemaal niet las, zag ik in de verte Hans en Wim komen aanwandelen; ze hadden net den hoek omgeslagen, zoo het scheen in druk gesprek. O natuurlijk, tegen Wim kon hij wel praten. Terwijl ik zoo weer een nieuwe aanleiding had om me op te schroeven, zag ik achter Hans en Wim de stoomtram aankomen, het meest moderne vervoermiddel dat ons dorp bezit. Hans liep aan den kant van de tram. De weg was smal waar ze liepen, en daar kwam om den hoek een auto aanjagen in vliegende vaart, den weg geheel in beslag nemend. Ik hoorde hem toeteren, zag Wim haastig opzij springen, en Hans . . . . . Ik geloof, dat ik schreeuwde, ik deed mijn oogen dicht om niets meer te zien. Ik voelde een nameloozen, ontzettenden angst, en mijn hart bonkte verwoed. Toèn deed ik mijn oogen open, langzaam, langzaam keek ik . . . . De auto snorde ons huis voorbij, de tram volgde meer bedaard, en op den weg liepen Hans en Wim, natuurlijk geheel onbewust, van wat ik dit ééne moment had uitgestaan. Ik huilde zenuwachtig van verlichting, ik hoorde Wim de deur opendoen, toen rende ik de gang in, duwde mijn gezicht tegen het gele jasje, het gesmade, gele gummi-jasje en snikte: „Hans, o Hans . . . . ."

Wim liep discreet door en Hans ging met me in den salon. Daar vertelde ik hem van mijn grooten angst om hem, en hoe ik in dat korte oogenblik gevoeld had wat hij voor me was. O, en nog oneindig veel meer zei ik tegen Hans, die me suste als was ik een klein kindje. Alles was weer goed tusschen ons, Hans straalde, ik straalde, Moeder lachte gezellig en Wim sloeg me op mijn schouder, dat ik scheef ging.

's Middags gingen Hans en ik wandelen. Hans natuurlijk in het onvermijdelijke jasje plus regenhoedje. We kwamen Cato van den notaris tegen, een echt jaloersch wicht.

Ik zag hoe ze met zoo'n hatelijken, schuinschen blik naar hèt jasje keek.

Ik knikte haar vriendelijk toe, o, allerliefst, en omdat ik wist dat ze omkeek, drukte ik Hans z'n arm even.

En 's avonds gingen we naar de operette, Hans in het bronskleurige pak, ik in mijn witte zijdje.

Ik genoot geweldig, en ik geloof niet, dat ik me ooit weer zoo bespottelijk zal aanstellen, om zoo iets futiels, als een bronskleurig pak en een geel, nauw jasje.

DE GROENTENTEELT.

Bovenstaande foto werd genomen in een der broeikassen van een tuinderij in de omgeving van 's-Gravenhage en geeft weer hoe men volgens de jongste methode bloemkool teelt. De plant wordt gekweekt in potten, totdat zij zoo ver gevorderd is, dat zij uit de kassen kan worden overgebracht naar het veld. De tuinder op onze foto laat zien hoe de kool uit den pot genomen wordt om buiten te worden overgeplant. Op den achtergrond der afbeelding ziet men de jonge spinazie bijna volwassen en gereed om te snijden. *(foto Van Tol).*

HET GOEDE GEKOZEN

DOOR JAN VAN GALEN

Het was onaangenaam winterweer, de wind zwol aan tot een orkaan, die in klagende, angstwekkende tonen om het heerenhuis en door de boomen rondom floot en den regen tegen de ramen joeg, waarvan hij als groote tranen afdruppelde.

„Hondenweer!" mompelde de heer Van Haastrecht, de bewoner van het Geldersche buitengoed, terwijl hij zich behaaglijk in zijn smaakvol gemeubelde en heerlijk verwarmde studeerkamer voor het lustig brandende haardvuur neervlijde.

Ondanks de daarbuiten woedende natuurkrachten of misschien juist daarom voelde de jonge man zich prettig gestemd, terwijl hij daar in pyjama en kamermuilen, de laatsten een geschenk van tante Josine, in een gemakkelijken clubstoel bij den haard zat.

„Toch maar geen beter leven, dan een goed leven," bekende hij zichzelf, wat niet alleen een voldoening met dit leven maar ook met zichzelven inhield. Nu, van zelfgenoegzaamheid was Frederik van Haastrecht niet vrij te pleiten. Een zelfgenoegzaamheid die hem tot gemakzucht leidde en luiheid in het verschiet had. Een zelfgenoegzaamheid, die hem zich het prettigste gevoelen deed in zijn gemakkelijke met zijde doorstikte pantoffels. Ieder jaar kreeg hij een nieuw paar, door tante, die zijn huishouden bestuurde, eigenhandig gestikt, en hij was ze langzamerhand als een deel van zichzelven gaan beschouwen; onbegrijpelijk overigens, want Frederik van Haastrecht was nog een jonge man, in de kracht van zijn leven, dertig jaar, flink van gestalte en knap van uiterlijk, overigens van een zekere neiging tot dik worden niet vrij te pleiten.

Voorts was hij, wat de lezer uit het voorgaande al wel zal begrepen hebben, nog ongetrouwd, ondanks de protesten van zijn meergenoemde tante. Deze had zoo gaarne gezien dat haar neef wat meer belangstelling toonde voor Agathe van der Bregghen, de eenige dochter van haar oude vriendin en de rijke erfgename van het groote buitengoed dat aan Frederiks bezittingen paalde.

Hieraan dacht de jonge man onwillekeurig, terwijl hij peinzend het boek over landhuishoudkunde dichtsloeg, waarin hij had zitten lezen. Ja, Agathe was eigenlijk een niet te verwerpen partij; gefortuneerd, een dochter van het land, een echte vrouw voor een landeigenaar. Als hij haar tot vrouw nam, zou hij zijn rustig leventje niet in 't minst behoeven te veranderen. Zij zou met vaste hand zijn huishouden besturen, kalm en solide; ze zouden kinderen krijgen en hun beider leven zou voortvlieden zonder groot geluk maar ook zonder groote emoties.

Waarom draalde hij dan toch zoolang? Ja, waarom? Omdat hij een sentimenteele kerel was, omdat hij, telkens als hij aan een samenleven met haar dacht, twee groote glanzende oogen en een bekoorlijk frisch gelaat voor zich zag opdoemen, en een kleine mond met heerlijke roode lippen hem spottend tegenlachte. En hoe hij dan zijn best deed dat beeld te verjagen, het hielp niet, het werd hoe langer hoe duidelijker, tot de geheele, mooie meisjesgestalte in de volle onweerstaanbaarheid harer bloeiende jeugd voor hem stond en zijn hart vervuld werd van één groot verlangen, een verlangen naar het origineel, naar Bertha.

Met Bertha naast zich als zijn vrouw zou het leven niet zoo gemakkelijk heenglijden, maar — het zou kleur krijgen en meer waarde.

Ja, — doch Bertha's familie? Haar vader, die reeds als jonge man diep in de schulden gezeten had, was later geheel aan lager wal geraakt. Toen hij geen uitweg meer wist om aan het dreigend faillissement te ontkomen, had hij zich, in een vlaag van wanhoop, voor het hoofd geschoten, zijn huisgezin in vrij bekrompen omstandigheden achterlatende. En Bertha's moeder, een eerzame matrone thans, moest vroeger van een twijfelachtige reputatie zijn geweest.

Juist wilde hij zich in Bertha's noodlot indenken, toen hij een rijtuig de laan hoorde inrijden en voor het huis stilhouden.

„Wat is dat?" mompelde Van Haastrecht, terwijl hij op de klok keek. „Klokke negen uur bezoek? En dat met zulk weer?" Zou het zijn vriend Karel Beekbergen wezen! Maar diens spannetje kende hij op 't gehoor.

Daar ging de straatdeur open, stemmen klonken op de trap. Hij onderscheidde vraag en antwoord; de vragende stem scheen aan een vrouw te behooren. Ze zou hem toch niet moeten spreken?

Daar werd aan zijn deur geklopt en Frans, de oude huisknecht, schoof zijn hoofd naar binnen.

„Daar is juffrouw Duynstee."

„Ik wilde natuurlijk naar tante Josine, neef!" klonk een heerlijke altstem.

Van Haastrecht ijlde naar de deur.

„Nu zij echter niet thuis is, moet ik u even spreken. Mag ik binnenkomen?"

„Natuurlijk, Bertha!" stemde hij verlegen in. „Frans laat Geertje voor thee zorgen."

„Niet voor mij, neef! Dank-je! Maar als de koetsier, de oude Harmsen is het, zich even verwarmen mag . . ."

Van Haastrecht omvatte met een snellen blik de gestalte van de jonge vrouw. Ze droeg een smaakvol mantelpak een klein hoedje was op het overvloedige haar gedrukt, dat in het schijnsel van het haardvuur als goud schitterde. In dé behandschoende rechterhand had zij een kleine lederen tasch. Iedere winkeljuffrouw had zich een dergelijke kleedij kunnen aanschaffen, doch niet één zou het met zooveel gratie gedragen hebben als

DE KOUDE PERZIK IN BLOEI!

Een tuinder bezig met het binden en nazien van een bloeienden Kouden Perzik (vroege soort). *(foto v. Tol.)*